

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 121/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., advokátska kancelária, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 90/2017 a jeho uznesením zo 6. júna 2017 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 23. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 90/2017 a jeho uznesením zo 6. júna 2017 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 23. júna 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ, Nitra (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) ČVS: PPZ-794/NKA-PZ-ZA-2016 z 5. júna 2017 bolo sťažovateľke podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

3. Sudkyňa okresného súdu pre prípravné konanie uznesením č. k. 2 Tp 90/2017-42 zo 6. júna 2017 vzala sťažovateľku do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. O sťažnosti sťažovateľky proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu zo 6. júna 2017 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Tpo 55/2017-119 z 23. júna 2017 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenariadil na dosiahnutie účelu väzby dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľkou.

5. Za závažné porušenie práva na obhajobu sťažovateľka považuje, že príslušný prokurátor podávajúci návrh na jej vzatie do väzby, ako aj okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach sa odvolávali na výsluchy svedkov, ktorí už boli vypočutí pred začatím trestného stíhania a pred vznesením obvinenia.

6. Ďalšou sťažovateľkou namietanou skutočnosťou bolo, že v čase rozhodovania o jej väzbe ešte nebolo rozhodnuté o jej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

7. Napokon sťažovateľka poukázala na tú okolnosť, že všeobecné súdy konajúce v jej veci neprihliadli na jej zdravotný stav, pritom jej výsluch bol vykonaný v nemocničných priestoroch v čase, keď mala zdravotné problémy.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 č. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami a to Uznesením Okresného súdu v Nových Zámkoch a uznesením Krajského súdu v Nitre porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu v Nových Zámkoch sp. zn. 2 Tp/90/2017 zo dňa 06. 06. 2017 a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. sp. zn. 4 Tpo/55/2017 zo dňa 23. 6. 2017 ruší a prepúšťa obv. [REDAKOVANÉ] z vyšetrovacej väzby.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 5.000 €, ktoré je porušiteľ v II. rade povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 296,44 €, ktoré je povinný porušiteľ v II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 90/2017 a jeho uznesením zo 6. júna 2017 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 23. júna 2017, ku ktorému malo dôjsť tým, že označené všeobecné súdy v konaní a rozhodovaní o osobnej slobode sťažovateľky neprihliadli na ňou uvádzané skutočnosti, ktoré podľa nej bránili jej vzatiu do väzby.

16. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

17. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

K namietanému porušeniu základných práv postupom a rozhodnutím okresného súdu

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o tejto časti sťažnosti vychádzal z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy („... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“).

19. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú

osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva alebo slobody, resp. ľudského práva alebo základnej slobody vyplývajúcej z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Princíp subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých postupy a rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04).

20. Sťažovateľka mala podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku právo podať proti uzneseniu okresného súdu zo 6. júna 2017 sťažnosť (čo aj urobila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd a v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky postupom alebo rozhodnutím súdu prvého stupňa týmto poskytnúť náležitú ochranu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o opravnom prostriedku sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti smerujúcej proti postupu okresného súdu a jeho uzneseniu sp. zn. 2 Tp 90/2017 zo 6. júna 2017 nemohol inak, iba odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 23. júna 2017

22. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 15/2015) vyplýva, že na konanie o väzbe (o čo ide aj v prípade sťažovateľky) je aplikovateľné ustanovenie čl. 17

ods. 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, obsahom ktorých je aj právo na obhajobu vo svojom vyjadrení v čl. 50 ods. 3 ústavy a ako také je obsiahnuté už v čl. 17 ústavy. Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na obhajobu ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a v prípade zistenia porušenia práva na obhajobu (podľa čl. 50 ods. 3 ústavy) pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy.

23. S prihliadnutím na okolnosti predmetnej veci ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky pre namietané porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože tento článok nemá príčinné uplatnenie v okolnostiach jej väzobného stíhania, ktoré boli predmetom rozhodovania uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 55/2017 z 23. júna 2017, ktorého ústavnú udržateľnosť ústavný súd podrobil len vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 5 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo55/2017 a jeho uznesením z 23. júna 2017

24. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

25. Ústavný súd môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

26. V odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 4 Tpo 55/2017 z 23. júna 2017 krajský súd v časti relevantnej vo vzťahu k sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol:

„- v prejednávanej veci boli splnené formálne podmienky vzatia obvinenej do väzby spočívajúce v dodržaní procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu spočívajúceho v zákone zodpovedajúcom začatí trestného stíhania, vo vznesení obvinenia a jeho oznámení obvinenej uznesením obsahujúcim podstatné náležitosti uvedené v ustanovení § 206 odsek 3 Trestného poriadku, v zákone zodpovedajúcom obmedzení jej osobnej slobody zadržaním podľa § 85 odsek 1 Trestného poriadku, v jej odovzdaní súdu prvého stupňa v lehote štyridsaťosem hodín od zadržania ustanovenej v § 85 odsek 4 (a § 86 odsek 1) Trestného poriadku a v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vzatí obvinenej do väzby (napadnutým uznesením) po jej vypočutí a v lehote sedemdesiatdva hodín od jej prevzatia a doručenia návrhu prokurátora na vzatie do väzby ustanovenej v § 87 odsek 2 Trestného poriadku;...

- ... boli splnené aj materiálne podmienky väzby obvinenej spočívajúce jednak v tom, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie (a aj obvinenej vznesené obvinenie), bol spáchaný, má znaky trestného činu (vyššie označeného obzvlášť závažného zločinu) a tiež existujú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchala obvinená resp. aj obvinená, jednak skutočnosti spočívajúce v tom, že obvinená, je dôvodne podozrivá, že skutok, pre ktorý jej... bolo vznesené obvinenie, páchala po dobu viac ako jedného roka v úzkej súčinnosti s obvineným [REDAKOVANÉ], s ktorým v mieste svojho trvalého bydliska žila a ktorého pri predaji drog záujemcom o ne

nahrádzala v prípadoch, kedy ich záujemcom o ne nemohol poskytnúť sám (o čom títo mali vedomosť), ktoré (konkrétne skutočnosti) dostatočne odôvodňujú obavu, že v prípade ponechania obvinenej na slobode resp. toho času prepustenia na slobodu, bude v páchaní drogovej trestnej činnosti pokračovať;

- odôvodnenie napadnutého uznesenia spĺňa všetky náležitosti ustanovené v § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa v ňom uviedol všetky relevantné skutočnosti, ktoré považoval za doposiaľ dostatočne zistené, v potrebnom rozsahu jednak poukázal aj na dôkazy, o ktoré sa tieto skutkové zistenia opierajú, jednak uviedol tiež úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení doteraz vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona zistené skutočnosti posudzoval;...

- v prejednávanej veci bolo trestné stíhanie podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku začaté uznesením policajta z 19. 10. 2016... už po ktorom bol policajt oprávnený obstarávať a vykonávať dôkazy podľa šiestej hlavy Trestného poriadku, teda aj 04. 06. 2017 vypočuť svedkov usvedčujúcich obvinenú zo spáchania skutku, pre ktorý jej bol ďalším uznesením policajta z 05. 06. 2017 vznesené obvinenie;

- obvinená si [REDAKOVANÉ] zvolila za obhajcu písomným splnomocnením z 03. 06. 2017, teda evidentne podľa § 85 odsek 6 Trestného poriadku ako zadržaná osoba (a preto iba s rozsahom jej a jeho oprávnení tam uvedených), pričom z vyšetrovacieho spisu nie je možné zistiť, kedy bolo toto splnomocnenie doručené policajtovi a kedy tak nastali účinky jej zastupovania týmto obhajcom podľa § 36 odsek 5 Trestného poriadku;

- práva obhajcu uvedené v ustanovení § 44 odsek 2 Trestného poriadku, neumožnenie výkonu ktorých obvinená namieta, môže obhajca vykonávať po tom, čo bolo zadržanej osobe (ktorá si ho podľa § 85 odsek 6 Trestného poriadku zvolila) vznesené obvinenie, pretože zvlášť tie, ktoré spočívajú v účasti na úkonoch trestného konania aj vo vyšetrovaní a v skrátanom vyšetrovaní prislúchajú iba obvinenému (§ 213 odsek 1 Trestného poriadku) a obhajcovi obvineného (§ 213 odsek 2, odsek 3 a odsek 4 Trestného poriadku), navyše ani v tomto prípade z vyšetrovacieho spisu nie je možné zistiť, či, a ak áno kedy obhajca podľa § 213 odsek 3 Trestného poriadku policajtovi oznámil, že sa chce niektorého (a konkrétne ktorého) vyšetrovacieho úkonu zúčastniť;

- podľa § 185 odsek 2 Trestného poriadku možno napadnúť každé uznesenie policajta s výnimkou uznesenia o začatí trestného stíhania, teda aj uznesenie policajta o

vnesení obvinenia podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku, avšak ani sťažnosť proti takémuto uzneseniu (vydanému v prejednávanej veci 05. 06. 2017 policajtom) obvinenou podaná, nemala podľa § 185 odsek 6 Trestného poriadku odkladný účinok (§ 206 Trestného poriadku a contr.) a preto ani nerozhodnutie prokurátora o nej nebránilo súdu prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodnúť o väzbe obvinenej, zvlášť po tom, čo opodstatnene zistil, že vznesenie jej obvinenia bolo podložené skutkovými zisteniami (vyplývajúcimi z výsluchov svedkov a z výsledkov vykonanej domovej prehliadky) odôvodňujúcimi záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu aj obvinenou;

- choroba alebo zlý zdravotný stav obvineného (teda ani zdravotný stav obvinenej súvisiaci s jej tehotenstvom) nie sú dôvodom nevzatia do väzby, alebo prepustenia z nej (R 63/1999 a naposledy tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 11. 2006 sp. zn. 2 Toš 33/2006).“

27. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

28. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, súd druhého stupňa sa zaoberal všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľky relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a dal na ne presvedčivé odpovede.

29. Zopakoval, že v danej veci boli splnené materiálne, ako aj formálne podmienky vyžadované zákonom pre pozbavenie sťažovateľky osobnej slobody. Rovnako sa venoval všetkými sťažovateľkou aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietanými skutočnosťami. Ozrejmil, že pokiaľ vyšetrovateľ Policajného zboru v trestnej veci vypočul svedkov pred vznesením obvinenia sťažovateľke a bez prítomnosti jej obhajcu,

nepostupoval v rozpore s procesnoprávnym predpisom, ktorým sa konanie riadilo. Taktiež jasne a presvedčivo s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia sťažovateľke vysvetlil, prečo okresný súd mohol o jej väzbe rozhodovať a rozhodnúť bez toho, aby bolo predtým právoplatne rozhodnuté o jej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení jej obvinenia. Napokon neopomenul zodpovedanie otázky zdravotného stavu sťažovateľky súvisiaceho s jej tehotenstvom, pričom svoj záver oprel o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Všetky uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že rozhodnutie krajského súdu spĺňa všetky ústavnoprávne atribúty kladené na takéto rozhodnutie ustanoveniami článku 17 ústavy.

30. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k názoru, že by uznesenie krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označeným článkom ústavy, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti vo vzťahu k návrhu na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2018